

Referat af den 04. maj 2019, Besøg på Stevnfortet.

Afbud: Steen og Lene

At mødes på Vallensbæk Station forekommer ikke særlig eksotisk, men det var centralt i.f.t. bestemmelsesstedet. Ikke uventet ligger Stevnfortet på Stevns.

En times tid senere parkerede vi de to nye køretøjer (Torbens el-bil og vores Focus Maserati) foran Stevnfortet (SF) og så skulle der fortæres. Lynhurtigt fik vi sat et par borde op i læ for den kraftige vind. Vi havde hjemmefra lavet lidt godt til ganen og der var da også lidt til halsen fra vinkælderen.

Et par andre store kanoner

Med maven på fuld, stred vi mod vinden de få meter ned til billethuset for SF. Her blev vi præsenteret for tidligere major i hæren, Hans

Henrik Johansen, som med kraftig og bestemt røst skulle forestå vores rundvisning.

I dag hedder SF, Koldkrigsmuseet Stevnfortet. Fortet blev opført mellem 1950-53, som et værn mod de farlige russere og deres kommunistiske kumpaner i Warszawapagten. Her overvågede man fjendens bevægelser gennem Østersøen og Øresund. Da den kolde krig ophørte, efter Sovjetunionens fald, affyredes det sidste skud fra SF i år 2000 og i 2008 blev det omdannet til det, det er i dag, museum.

Major Johansen viste sig at være en lun herre og sandt at sige, ikke kedelig, han påstod: "at det sandt for dyden var en skændsel at komme sidst". Så det gjorde vi ikke. Første 1/3 del af turen foregik over jorden de sidste 2/3 dele var under jorden. Den iskolde nordenvind, havde sin gunstige indvirken på tempoet, med raske skridt gik vi ned over det 11 hektar store areal. Vi så HAWK og NIKE missiler, sende- og kommandovogne, gamle og nyere kanoner, majorens viden var imponerende og ikke mindst, da vi kom ind i et af de to store kanonhuse, som hver husede de to 150mm store kanoner. Man fik det indtryk, at han personligt kendte hver eneste der har betjent dem.

Lidt længere fremme kom vi til nedgangen til alt det underjordiske. I det store kompleks, som blev udgravet i det flere hundrede meter tykke kridtlag, kunne det 250-300 store mandskab, betjene det store anlæg og udførte sine opgaver. 18-20 meter under jorden, var

de godt beskyttet mod et eventuelt atomangreb af det tykke kridtlag. Da det jo heldigvis aldrig kom til en regulær konfrontation med Igor, vides det ikke om det i realiteten forholdt sig sådan.

Godt en times tid senere kunne vi gå ind i elevatoren som løftede os de sidste meter op i dagslyset. Major Johansen havde den teori at i tilfælde af elevatorstop, ville kvinder i en vis alder, (som vi jo tilhører) efter ganske få minutters stop, begynde at sønderrive deres klæder, for derefter at kaste sig over elevatorens mandlige passagerer. Uhm, dette blev aldrig efterprøvet.

Således bevæbnet til tænderne med dyb viden om SF, indtog vi Cafè Marina på Rødvig havn. For nu var tørsten atter indtruffet. En stor Grimbergen og en enkelt Rød Tuborg senere, begav vi os i det smukke vejr op til Rødvig Kro og Badehotel, hvor der var bestilt bord til os alle. Da ingen klagede over traktementet, tolkes dette positivt. Kh Lone og Stig